

1/05/25 – 8/05/25

SMOKINYA FOUNDATION

TASTE AWAY

Hola! Som la Laura, la Raquel, el Roger, el Mikel i la Marina, i som estudiants de la Universitat de Girona de diferents cursos i facultats, però que ens hem trobat per participar en el "Taste Away YE".

Vàrem trobar l'oportunitat d'unir-nos al projecte cercant voluntariats internacionals i, gràcies al fet que La Vibria Intercultural va actuar com a "sending organisation", ha sigut possible que visquéssim aquesta experiència única.

Del dia 30 d'abril fins al 9 de maig, vàrem viure en un petit poble, de no més de 60 habitants, anomenat Mrachenik, a Bulgària juntament amb altres 21 joves d'Itàlia, Grècia, Estònia, Bulgària, Romania. El projecte convidava a desconnectar de la nostra rutina i a connectar amb la naturalesa, amb la cultura local i amb nosaltres mateixos.

Després d'un dia de viatge vàrem arribar al nostre destí. Els primers dies van ser els més impactants. Vivíem en tendes de campanya i fèiem les activitats en l'exterior i en un edifici en procés de reconstrucció que era una antiga escola. En la major part de les habitacions no hi havia vidre a les finestres ni electricitat, pel qual cosa estàvem a constant mercè del temps, que per sort va ser molt assolellat i estiuenc durant els dies (encara que fred a les nits); i envoltats per la naturalesa: hi havia centenars d'ocells, el verd i les flors l'ocupaven tot, i no era estrany veure passar un gos entre les tendes de campanya i l'escola.

La gent va ser molt oberta i amigable, era habitual esmorzar escoltant mínim quatre idiomes distint. Es respirava un sentiment de família. Entre nosaltres va haver-hi intercanvi cultural i vàrem construir un sentiment de germanor europea.

Tots som diferents i a la vegada molt semblants. Ha sigut increïble com persones amables que volen gaudir de la vida poden ajudar-se mútuament i viure experiències úniques.

Quan feia un dia que vivíem allí, ens van avisar que ens requisarien voluntàriament els mòbils, la qual cosa va causar una mica d'agitació; en aquell moment, la relació que teníem amb la tecnologia pesava molt, i t'adonaves del molt que depenies d'aquesta. En el nostre cas, sense el mòbil, no teníem llanterna, ni rellotge, ni manera de comunicar-nos.

Les primeres hores van ser rares, però en veritat va resultar que ens varen treure un gran pes de damunt. Amb la llum sempre ens aixecàvem de manera natural abans de l'esmorzar. L'hora la podíem preguntar a qui tenia rellotge. La resta del temps simplement vàrem ser conscients del que estàvem fent, mirant al meu voltant, descansant, escrivint, passejant i gaudint de la companyia dels quals teníem al nostre costat. Llevar-nos el mòbil va ser una cosa gairebé tan determinant en la desconexió com viure en un poble que mig del no-res.

La major part dels dies seguim una rutina similar, 5 minuts abans de la deu del matí sonava música perquè sabéssim que començaven les activitats. Aquestes s'anaven succeint fins a la sis de la tarda, amb pauses per a menjar o descansar. Les activitats solien ser un repte que havies de dur a terme normalment en grup (els grups anaven canviant per a treballar amb tots els participants). La temàtica de l'activitat solia ser crear o elaborar receptes pròpies de la cultura de Bulgària o dels països convidats, activitats de reflexió personal sobre la nostra relació amb valors, diferents maneres de connectar amb la naturalesa, observar l'entorn i interactuar amb la gent local i nosaltres mateixos, encara que no tinguéssim els mitjans habituals.

En general, crec que aquesta experiència ens ha permès conèixer i connectar amb gent de diferents països, ser més conscient de les diferents cultures i aprendre a viure en el moment present valorant la naturalesa i les petites coses.

